
gerept. Andere dingen vroegen aandacht. Zoals de zorg voor ‘de stukjes’, of ze wel aanslaan bij het kerkelijk thuisfront: ‘Heb je ook iets over mijn stukje in de kerkbode gehoord?’⁶⁴ En: ‘Wat zeggen de mensen van het stukje?’⁶⁵

En zo werd het december.

Oudjaar

‘Ditmaal wil ik iets van Oud en Nieuwjaar vertellen.’ Een uitgebreide beschrijving volgde over de reis met de stoomtram en auto waarin het koud is: dikke jas aan, reisdeken over de benen. ‘Ja, zoo is nu eenmaal het leven te velde. (...) De koningin heeft me laatst wel gevraagd of ik te paard langs de grens trok, maar de edele rijkunst versta ik niet.’ Toen het verre grensdorp bereikt was, werden ze naar een houten loods geleid:

Wilt ge een stoel? Ja, die heb ik niet. Er is er een, maar die is speciaal voor de veldprediker. Gij moet zitten op de lage houten banken, zonder leuning. Kijk, daar naast de officieren is nog een plaatsje open. ’t Is vol. ’s Morgens om 11 uur een oudejaarsavondpreek houden is eerst wel wat vreemd. Maar de stemming komt er toch in. Met grooten ernst zingen onze mannen. (...) Ik ken mijne mannen en weet wel wat er in hen omgaat. Al zeggen ze ’t niet dikwijls en niet luide, ze voelen het moeilijke van hun langen diensttijd. Daarom wijs ik op de voorrechten, die wij in het afgelopen jaar door Gods gunst hebben genoten. Zij kennen en weten iets van de ellende in het land hier over de grens: kerken verwoest, huizen verwoest, akkers verwoest, levens verwoest! En wij genieten nog den vrede. Zij weten iets van de duizenden, die voor hun leven zijn verminkt, van die duizenden die thans sluimeren in het groote soldatengraf, van de duizenden die weenen om hen, die nooit meer zullen terugkeeren. En onze mannen voelen iets van het voorrecht, dat zij nog bezitten, leven en gezondheid. En waarom wij nog? Hebben we God meer gediend, beter gediend dan de anderen? Daarom past ons een ootmoedige schuldbelijdenis. Voor ’t Nieuwejaar zij ’t onze bede: ‘Heer, blijf met onze Koningin en allen, die ons besturen, met ons volk en vaderland, met leger en vloot, de geliefden van ons hart, Heer, blijf met ons, wat er ook gebeure, wij vertrouwen op U!’ (...) In die ongezellige barak van dat afgelegen en eenzame kantonnement hebben wij een goeden Oudejaarsavond gehad, al was ’t dan ook in een morgenuur.⁶⁶

⁶⁴ Idem.

⁶⁵ Meiners aan zijn vrouw, 19 oktober 1914. FMO.

⁶⁶ ‘Van den veldprediker’, VII.